

миръ, кога сѣднѣ на цариградскы-атъ прѣ-
столь Никифоръ.

Едвамъ мир-атъ бѣше заключенъ, той вече
трѣсаше узрокъ за даго развали. Споредъ сго-
вор-атъ, Българе-тѣ бѣхъ длѣжны да не про-
пущатъ Вжгры панонскы да ходѣтъ въ Гръ-
цко даплѣнѣтъ, але Вжгры-тѣ слободно прѣми-
нувахъ та съблачахъ села-та. Никифоръ ис-
прѣва науми Петру за сговор-атъ, а сетиѣ по-
че да го плаши.

— Ето, царю, що смѣ дочякали! Заповѣ-
дать ни да стоимъ на стражѣ, и да вардимъ
Гръци-тѣ.

— Кой заповѣда? попыта грѣделиво Пе-
търъ, кой-то бѣше себелюбивъ и лесно ся под-
палыше.

— Киръ Никифоръ заповѣда! Що да чи-
нимъ? нищо друго, трѣбѣ да искарамъ сичкы-
атъ народъ на Дунавъ да пази да не бы да зами-
не нѣкоя ордина Вжгры, та да иде да изгори нѣ-
коя грѣцкѣ колибѣ. За сѣко псе, коя-то прѣ-
мине прѣзъ нашѣ-тѣ земѣ и ухаши Гръка, ны
смѣ длѣжны да отговарямъ прѣдъ Киръ Ни-
кифора.

— Отговори-щѣ му азъ! извѣка Петъръ.